

Kapitola 1

Křišťálový palác se nachází v jižním Londýně mezi Dulwichem, Croydonem a Brixtonem. Jeho název je spojován s celou řadou věcí. Samotný název, „Křišťálový palác“ původně vznikl na popud časopisu Punch a popisoval skleněnou budovu ze skla a železa vystavěnou pro účely Světové výstavy. Budovu navrhl Joseph Paxton. V roce 1854 byla přestěhována do parku se stejnojmenným názvem a 30. listopadu 1936 ji zničil požár.

www.crystalpalace.co.uk

Křišťálový palác, srpen, před patnácti lety

Seděl na schodech před vchodem na Woodland Road a počítal bankovky, které míval v plechovce od sušenek. Z matčiny výplaty toho moc nezbylo. Zamračil se a peníze znovu přepočítal. Chybělo mu deset liber. Sakra. Našla jeho novou schovku a začala z ní krást. Už zas.

Zamrkal, aby zaplašil slzy, a hřbetem ruky si několikrát přejel po nose, aby se ubránil panice, která na něj neodbytně dotírala.

Panika a hlad. Byla teprve středa, takže další peníze dostane až v sobotu. Za co oběma koupí jídlo, když zbylo takhle málo? Matka ráno stejně nebývala z vajíček a toastů nadšená. Jakmile odešla do hospody, přežívala na cigaretách a sem tam na balíčku chipsů.

Chipsy. Zakručelo mu v žaludku. „Nech toho,“ napomenul ho nahlas. K večeri by si mohl dát toast s Marmite. A příští týden schová peníze na lepší místo.

V posledních měsících na ni v sobotu večer vždycky čekával před hospodou. Dostávala totiž peníze. Zlobila se na něj, že chodí večer sám do centra, ale jemu to bylo jedno. Hostinský pan Jenkins mu už dával peníze sám od sebe.

Vždycky na něj mrkl a bodře ho poplácal po zádech. Pan Jenkins byl docela správný chlap, i když si Andy myslel, že si z její výplaty něco bere, aby si měla za co koupit pití.

Někdy se v noci domů sotva dovrávala. Radši nepřemýšlel nad tím, kde vzala peníze navíc. Taky prozatím neřešil, jak to bude, až se po letních prázdninách vrátí do školy. Až se matka vzbudí, tak nebude doma, nedohlédne na ni, aby se najedla, a nezajistí, aby přinejmenším odcházela do práce strážlivá.

Poslední dobou jí bylo huř. Kdyby přišla o práci... Zavrtěl hlavou. Ne, nad tím přemýšlet nechtěl.

Musel něco vymyslet. Vždycky si poradil. Možná by taky sehnal práci, když už mu bylo třináct.

Znovu zamrkal. Tentokrát ho v očích začal štípat pot. Slunce se na západní straně Woodland Road stále drželo nad domy a na schodech pálilo tak vydatně, že v jejich přízemním bytě byla hotová výheň.

Kromě toho rád pozoroval odpolední dění na ulici. Taky měl hezký výhled. Jejich ulice vedla do prudkého kopce, byla neudržovaná, většina domů se div nehroutila, některé byly opuštěné. Směrem na sever, tedy z kopce, naopak byly v dálce vidět zelené plochy Londýna. A přímo pod horizontem se klikatila Temže.

Kdyby vyšel na kopec, dohlédl by až do srdce města, které se třpytilo jako fata morgána. Slíbil si, že tam jednoho dne bude bydlet. Bude na místě, kde se něco děje. Vypadne z toho zatraceného Křišťálového paláce a vezme s sebou i mámu. Třeba by se změnila, kdyby začali žít jinde.

Trochu se mu zlepšila nálada. Znovu popřemýšlel nad toastem a Marmite. Doma ve spíži měli i plechovku fazolí. Dá si ji a pak se vrhne na čokoládovou tyčinku, kterou si ušetřil.

Odpoledne pomalu končilo. Všude kolem nich vládlo poklidné ticho, až na jeho kručící žaludek. Usoudil, že se dál hlady trápit nebude, ale najednou se zespondu kopce ozval hluk motoru. Blížilo se k němu malé auto. Už ho poznával, byl to starý dobrý volkswagen, který pamatoval lepší časy.

Poznával i řidiče, vlastně řidičku. Auto zastavilo u chodníku před sousedním domem. Byla to jejich nová sousedka – vdova, říkala matka. Jemu však nepřipadalo, že by měla věk na vdovu. Žena vystoupila z auta. Spíš mu připadala jako něčí starší sestra. Měla letní šaty s květinovým vzorem a trochu zvlněné hnědé vlasy.

Jejich domy byly postavené zrcadlově a sousedily vstupním schodištěm a dveřmi. Žena vycházela nahoru po schodech a on se jí mohl skoro dotknout. Nesla tašku s nákupem. Chtěl se jí zeptat, jestli nepotřebuje pomoci, ale styděl se.

Přesto se na něj podívala. Setkali se pohledem a sousedka kývla hlavou. Bylo to vážné kývnutí, jako když se zdraví dospělí. Také kývl.

Nadzdvihla tašku a začala lovit klíče. Zasunula klíč do zámku a náhle znehybněla.

„To je dneska horko, vid’?“ prohodila.

Tu drobnou poznámku pronesla s takovým důrazem, že si zasloužila přiměřeně důstojnou odpověď. Jenže jazyk se mu znenadáni přilepil na patro a v puse mu vyschlo. „Venku to jde,“ vysoukal ze sebe nakonec.

Zamyslela se nad tím. „Jak je u vás na zahradě? Teď už by tam měl být stín.“

„Vzadu není na co koukat.“ Z bytu vycházeli do úzké dlouhé zahrady za domem, ale zahrada překypovala plevelem a celkově nebyla udržovaná. Zahrádkaření nepatřilo k matčiným silným stránkám.

„To je pravda,“ usmála se krátce, neosobně. Určitě si o mně myslí, že jsem hlupák, napadlo ho. Otočila klíčem v zámku, ale pak se k němu znovu obrátila. „Jsem Nadi-ne. V lednici mám vychlazené pití. Jestli chceš, něco ti přinesu.“

Jen máloco, napadlo Duncana Kincaida, mám radši než mrazivý zimní den v Hyde Parku.

Už v dětství, které prožil v Cheshire, ho těšily víc opadané stromy a šedavá obloha v zimě než nevkusné oslavy léta. Podle všeho nebyl jediný, kdo si v posledních dvou lednových týdnech s typicky zimním počasím dosyta uží-

val rodičovskou dovolenou. Park totiž překypoval lidmi, kteří kondičně běhali, venčili psy a procházeli se s dětmi.

On v podstatě dělal všechno dohromady.

„Tatínku!“ zavolala na něj Charlottka z běžeckého kočárku. „Chci na koně.“

„Tam chceš vždycky,“ dobíral si ji. Charlottka ho poslední dobou zásadně oslovovala tatínku. Kit mu naopak říkal tati nebo táto, podobně jako Toby. Ten to vlastně střídal ještě s oslovením Duncane. Ptal se Louise Phillipsové, kolegyně Charlottina otce, jestli Nazovi říkala stejně, ale Louise zavrtěla hlavou. Charlottka ho prý oslovovala pákistánským *abba*. Duncana napadlo, že Charlottka tu zdobnělinu zaslechla v některé z pohádek, možná dokonce v *Alence v říši divů*, která nadále patřila k jejím oblíbeným. Museli ji číst pořád dokola, až Duncan začínal mít obavy, že se mu slova vryla do mozku.

„Rozdovádění koně,“ vypískla Charlottka se smíchem. „Rozdovádění koně v Rotten Row.“ Se svým tříletým smyslem pro humor se rozesmála snadno. „I Bob chce vidět koně,“ dodala a řádně si usadila notně umazleného zeleného plyšového slona na klín, aby také viděl. Charlottka se nejdřív kočárku bránila a prohlašovala, že je velká a půjde sama. Duncan ji nakonec přesvědčil tím, že Bob by rád jel s nimi v kočárku, který se taky jmenuje „Bob“, což byla v Notting Hillu oblíbená značka.

Kincaid zpomalil. Pomalejší tempo přišlo vhod i jejich kokršpanělovi Geordiemu. Teriérku Tess tentokrát nechali doma, protože by jim na svých krátkých nožičkách nestačila.

Geordie se tázavě zadíval na Kincaida. Jazyk mu visel z tlamy a urputně oddechoval. „Ty bys taky rád šel na koně, vid', chlapíku?“ zeptal se Kincaid. Kincaid bohužel zjistil, že vzhled a pach koní proměňuje jejich jinak dobráckého psa ve štěkajícího a běsnícího démona. Geordie najednou měl pocit, že je několikanásobně větší a také mnohem dravější.

„Necháme to na příště, ano?“ navrhl Charlottce a sjel kočárkem z pěšinky. „Místo toho můžeš Geordiemu párkrát hodit míček.“

Rozepnul jí popruhy. Charlottka ho karamelově hnědými kudrnkami zašimrala na nose. Zvedl ji do náruče a postavil ji na zem. Ovanula ho vůně jejího přírodního šamponu, kvůli kterému si ho Gemma dobírala. Obsahoval stopy neurčité exotické vůně. Vytříbená mladá dáma, pomyslel si, když pustil Geordieho z vodítka a z kapsy bundy vytáhl míček.

Geordie vmžiku způsobně seděl a nedočkavě zaštěkal. Pro něj to nebyl obyčejný míček, ale cenný předmět, popraskaný křiklavě růžovo-zelený míček, který dřív míval i provázek, ale dávno se musel obejít bez něj. Geordie ho miloval celým svým kokršpanělím srdcem.

Kincaid hodil míček před sebe. Vrhli se za ním Geordie i Charlottka. Geordie poblařoval a Charlottka ječela. Geordie k míčku pochopitelně doběhl první a oba dobrodruzi se začali honit.

Kincaid se zastavil na kraji travnaté prohlubně kousek od severní hranice parku a pozoroval je. Jednak se potřeboval vydýchat a jednak si mohl prohlédnout ostatní lidi v parku. Díval se, jak běhají, procházejí se, házejí psům létající talíře. Několik statečných jen tak sedělo a nasávalo paprsky zimního slunce. Odskočili si z práce, přemítal. Postřehl nějaké dva lidi, kteří se potkali a zastavili se na pár slov. Žena se pak rozhlédla a snažila se vypadat nenápadně. Nakonec uchopila muže za paži a vedla ho pryč.

Utajené setkání, napadlo Kincaida. Vzápětí si vynadal. Pořád byl nastavený na detektivní přemýšlení a neuměl ho vypnout, ani když mu nebylo moc k užítku. Na druhou stranu, péče o děti ve věku tří, šesti a čtrnácti let si bezesporu žádala své.

Na konci loňského léta si vzali do pěstounské péče Charlottku a dohodli se, že na rodičovskou dovolenou půjde jako první Gemma. Když si Charlottka dostatečně nezvykne a nebude schopná jít do školky, nastoupí na rodičovskou dovolenou Kincaid a zůstane s ní doma stejně dlouho jako předtím Gemma.

Spousta věcí ale byla jinak, než plánovali.

Gemma se totiž nevrátila na místo detektiv inspektorky na nottinghillské policejní stanici, ale měla jít na náhle

uvolněné místo v jižním Londýně v oddělení pro vyšetřování vražd. Stala se vrchní detektiv inspektorkou.

Kincaid její zabydlování na nové a náročné pozici pozoroval s náležitou hrdostí – a taky jí trochu záviděl. Sám měl plné ruce práce s tím, aby se v jejich smíšené rodině dobře ujal role táty na plný úvazek, ale rovněž zjistil, že jejich děti poznal tak, jak by se mu to při běžném pracovním nasazení nikdy nepodařilo.

Jeho rodičovská dovolená se však s koncem ledna chýli-la ke konci. Charlottka ovšem nebyla připravená na to, aby začala chodit do školky. Už to jednou zkusili a byl to přímo pekelný týden. Celý týden tam bez ustání plakala, den za dnem. Nakonec dokonce i paní učitelka nadhodila, že by pro ni bylo lepší, kdyby mohla být ještě nějakou dobu v novém domově, než bude připravena zvládat nároky nového prostředí. Hluboká separační úzkost u dítěte, které utrpělo tak obrovskou ztrátu jako Charlottka, oznámila mu slečna Loveová učitelským tónem, který měla obvykle vyhrazený pro předškoláky, si žádá čas a trpělivost.

Jako bychom to nevěděli sami, pomyslel si Kincaid, ale nahlas nic neřekl.

Ted' byla půlka ledna, Kincaid vyčerpával své zásoby nezbytné trpělivosti, chyběla mu práce a obával se, že on své práci nechytí.

„Tatínku, ty jsi smutný?“ zeptala se Charlottka. Hra na honěnou už skončila. Dcerka seděla u kořene stromu vedle hromádky nafoukaného listí a pátravě ho pozorovala. Modrozelená očka tvořila milý kontrast se světle hnědou pokožkou. Charlottka jeho nálady dovedla vycítit způsobem, který ho někdy doháněl k šílenství.

„Ne, proč bych byl smutný,“ odpověděl a šel k ní. Klekl si a Geordie mu bez váhání olízl tvář. Po jeho jazyku na ní zůstal vlhký otisk. „Jak bych mohl být smutný, když jsem s tebou v parku? Co jste našli?“ prohodil. Charlottka totiž něco vylovila zpoza listů a Geordieho míček to rozhodně nebyl.

„Tělo.“ Charlottka mu tu věc ukázala. Skutečně to bylo tělo – panenky Barbie. Bylo svlečené, hlava trochu nakřivo

a světlé vlasy rozčepýřené. „Můžu si ji nechat?“ napadlo Charlottku.

„Hm, proč ne,“ usoudil Kincaid, i když moc dobře věděl, jaký názor má Gemma na panenky Barbie. Třeba jí takhle vadit nebude. Panenka měla v Charlottině ručce růžový nádech. Její anatomicky bizarní tělo bylo odlidštěné. Charlottka však byla odjakživa zachránkyně. Na nic nečekala, přeběhla ke kočárku a zabalila panenku do staré deky, kterou s sebou nosila pro slona Boba.

„Je jí zima,“ vysvětlila Kincaidovi. Zničehonic mu došlo, že se vlastně změnilo počasí. Jasně modrá lednová obloha se schovala za mlhu a ze západu připlouvala tmavá mračna.

„Tak šup,“ pobídl ji, posadil ji do kočárku a pískl na Geordieho. „Jinak bude panence nejen zima, ale bude i *mokrá*. Pádíme domů, Jamesi.“

„Já nejsem James a ještě nechci domů,“ bránila se Charlottka. „K a P, K a P,“ začala si notovat, když se Kincaid opřel do kočárku a zamířili k bráně.

„K a P? Co to je?“ pronesl a tvářil se, jako by usilovně přemýšlel. „No, možná bychom se ještě někde mohli zastavit. Co kdybychom skočili za MacKenzie a Oliverem?“ navrhl. K&P totiž byla kavárna Kitchen & Pantry, kuchyň a spíž, v Kensington Road. Stalo se z ní jejich každodopolední útočiště. Podobně sloužilo i řadě dalších rodičů s malými dětmi. Kincaid přidal do kroku a utěšoval se, že Charlottka alespoň bude mít příležitost k tomu, aby si pohrála s dětmi.

Ani výhody pro něj nebyly zanedbatelné, protože si mohl popovídat s dospělými a kromě toho ho těšila dámská společnost maminek. Radši ale moc nepřemítal nad tím, že ho Charlottka poslední dobou prakticky nemusela přemlouvat, aby šli.

„Mohli jsme hrát v Clerkenwell,“ pronesl George dotčeně. Právě kontroloval buben. Zvedl hlavu. Tvář měl zružovitou horkem v restauraci.

„Kolikrát už jsme hráli v pitomých hospodách v severním Londýně?“ vyjel na něj Andy. Věděl, že šlápl vedle, a o to

víc se chtěl hádat. Původně odmítli vystoupení v Slaughtered Lamb, Poraženém jehněti, což byla fajn restaurace se stejně fajn hudební nabídkou. Navíc se o ní říkalo, že umí dávat prostor rozjíždějícím se kapelám. „Potřebovali jsme změnu.“ Znělo to však chabě. I on si to uvědomoval.

Nick se skloněnou hlavou něco dělal s laděním baskytary. Nepodíval se ani na jednoho z nich. „Myslíš tím, že *tys* potreboval udělat něco jinýho?“ prohodil ukřivděně. Taky byl naštvaný.

Členové kapel mívají různé povahy. V té jejich měli remcala George, ačkoli na to svými naducanými tvářemi a veselým pohledem nevypadal. Andymu byla vlastní vůdčí role kytaristy. Nick byl první zpěvák, hrál na baskytaru a obvykle byl neochvějně klidný. Kdykoli se rozčilil, bylo nad slunce jasné, že dotyčný překročil pomyslnou hranici.

„Hele, kluci,“ spustil Andy, ale daleko se nedostal. Musel mluvit hlasitěji, aby přehlušil stále intenzivnější hluk pozdně nočních pátečních radovánek. Hráli v dobré restauraci, ale jejich kapela zjevně byla až na druhém místě za jídlem a pitím. Navíc se museli tísnit na miniaturním pódiu u baru. „Tam říkal, že tu bude ten producent –“

„Copak by tu něco slyšel?“ skočil mu do řeči George. Vjel do něj vztek. „Víš vůbec, jak daleko jsem musel zaparkovat dodávku?“ Vybavení sice vyložili u White Stag, Bílého jelena, ale museli zastavit na dvojité žluté čáře. George pak skočil za volant a jel hledat pro staříckého Forda Transita rozumné místo k parkování. Vrátil se až za dobrých dvacet minut. Mezitím se rozpršelo, takže z něj crčela voda. Zuřil. „Klidně bychom se mohli upíchnout na opuštěném ostrově. Ztracený Křišťálový palác, to vám teda povím.“

Ztracený Křišťálový palác, přizvukoval mu Andy. V duchu si taky nadával. Od začátku věděl, že ten nápad nestojí za nic, ale Tam, jejich manažer, se nenechal odbýt. Snažil se, o to nešlo, ale Andy vycítil, že poslední dobou začíná optimismus opouštět i jeho. Kapely vždycky mají jepičí život a ten jejich se rychle blížil ke konci. Tušili, že když neprorazí teď, nezvládnou to nikdy.